

La visita

Antoni Espí Cardona

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Aquella vesprada en el Cafè del Moret tot rodava mansament: els quatre desvagats que ens hi havíem aplegat manteníem una tertúlia de poques paraules i llargs silencis.

Ens havíem arrezerat a la part més arraconada de l'altíssim taulell; cal dir que aquest taulell forma una L, la part més llarga de la qual comença a l'entrada del local. Nosaltres sèiem al voltant d'una tauleta darrere del pal curt de la L. N'hi érem cinc: Calín, Lluís, el Runa, Miquel i jo mateix. Isabel, darrere de la barra –hieràtica i flexible alhora– oficiava de sacerdotessa: atenia les comandes, endreçava les begudes en el refrigerador, posava els discos, mirava cap a la plaça del Mercat...

Fora feia una calor autènticament xativina. Era el dia 23 d'agost, tot just acabada la Fira. Els meus contertulians es recuperaven dolçament de les ressaques festívoles i jo d'unes febres embafadores que em perseguien des de la meua tornada de Grècia, on havia passat una quinzena de dies visitant monuments, museus i ruïnes. De tot aquell viatge, el que més m'havia agradat havia estat una petita esfínx –vull dir, l'escultura d'una petita esfínx– al museu de Corint. Era el primer dia que iniciàvem el periple del Peloponès. Quan la vaig veure em vaig esbalair: era petita –ja ho he dit– i extremadament realista –hiperrealista, gosaria dir, si no fóra que en aquell temps, aquesta etiqueta artística no devia ser inventada–. Durant una bona estona vaig contemplar aquest animalet meitat dona, meitat gossa (o potser gos) o lleona (o lleó) amb cua de serp i ales d'ocell rapinyaire, cofat amb un capellet que hom podia endevinar de tela o de llana, encara que era de pedra... i

va arribar un instant en què vaig tenir la sensació que podia ser viu. O que podia revifar de la pedra. I vaig notar una esgarrifança, com un lleu tremolor que em va recórrer l'espina. Ho vaig comentar amb la meua dona i em vaig recordar de l'Ezequiel Ventura, un amic erudit en aquestes matèries, estudiós de mitologia clàssica i autor d'una famosa tesi que resumida de manera barroera ve a dir que l'esfinx és un invent de la por de l'home per demostrar el seu enginy en derrotar els monstres que la mateixa imaginació paorosa de l'home ha inventat. Vaig recordar també que, quan va publicar aquella tesi, fèiem broma sobre el sexe dels éssers mitològics, perquè els diccionaris solen definir-los exclusivament en masculí –“bust de dona, urpes de lleó, cos de gos...”– encara que tinguen més trets femenins que no masculins.

A causa de l'extrema calor que va fer aquells dies a Grècia i per altres raons que no vénen al cas, vaig emmalaltir una mica i vaig tenir febre durant uns quants dies. Al final només eren uns decimetes de res: unes dècimes que de tant en tant es manifestaven en forma de calfreds...

Però llavors, és a dir, el dia 23 d'agost, aquella vesprada que sèiem darrere el pal curt de la L que forma el taulell del cafè del Moret ja feia un parell de dies que no en tenia.

Aquell migjorn els termòmetres havien depassat els 41° a l'ombra i el ponent era espès i calent, com si vinguera directament de la fornal d'Hefaïstos. De tant en tant parava el ponent i bufava un vent agregalat, aspre i prim, però igualment passat per algun foc infernal.

Tanmateix, a dins del Moret tot rutllava divinament: l'aire condicionat, la musiqueta lleugera i suau d'algun saxofonista negre, els sorolls de les culleres en les tassetes de cafè i del gel en les copes de licor. Ja ho he dit abans: una tertúlia d'aquelles plàcides, en què tothom defuig el protagonisme excessiu, en què les xerrades ixen amb gràcia continguda i en què no importa tant el que es fa o es diu sinó el fet de ser-hi.

Insistesc. Tot rodava mansament i plàcidament... fins que va aparèixer aquella figureta de dona pidolaire.

Abans de veure-la vaig sentir un d'aquells calfreds. Però llavors –ho acabe de dir– ja feia dos dies que no en tenia.

Des d'on estàvem asseguts, vam veure que sobreeixia per damunt la barra una doneta estranyíssima. Devia ser baixeta, perquè només se li veien el cap i les espatlles per damunt el taulell: els cabells trenats en trenes llargues i grosses i cofats amb un capellet breu i ridícul; les celles negres i espesses; el nas prim; els llavis primíssims, mesquins i estirats amb un somriure despectiu, vell; els ulls grans, botits, obertíssims i quiets alhora... Vestia amb un jersei de coll alt, marró claret, massa gros per a la calor que feia. Portava també una mena de mantellina deixada caure damunt les espatlles, de llana esfilagarsada, com si fóra de plomes de colors argentats i tanmateix foscos. Des d'on sèiem, si miràvem cap al carrer el sol ens enlluernava i només podíem veure per damunt el taulell estirant el coll. Tanmateix, del que acabe de descriure, me'n recorde perfectament.

Aquella estranya figura va demanar:

–Uso.

Isabel no l’entengué i ella demanà –quasi implorà– de nou:

–Uso.

Isabel se’ns acostà:

–Demana “uso” o “uixo” o una cosa així.

–Deu voler dir oruixo. –aclarí el Runa.

–No en tenim.– digué Lluís.

–Posa-li cassalla. –va dir Calín.

–O absenta d’Aielo.–conclugué Miquel.

Isabel maniobrava tensa. Li posava un gotet d’absenta i mirava cap a la finestra. Llavors em vaig alçar, impel·lit per una mena de força aliena, dissimulant, com si anara a traure tabac de la màquina, i la vaig veure: just en el moment en què amb la pota de davant alçava la copeta, deia “efharistó” i se la posava als llavis i se l’engolia amb un xarrupeig de plaer i alçava la cua i se li podia veure el sexe de gossa o de petita lleona. Jo li podia veure el sexe. I la cua acabada en un cap de serp adormida i vella. Només un instant, perquè de seguida, amb un bot estranyament àgil, davallà del tamboret i quasi em refregà l’ala esquerra per la cara...

Eixí del Cafè i trencà cap a la dreta. Amb una revolada s’enlairava, amb una mena de vol gallinaci, d’au desacostumada a volar, i per la finestra del costat de la porta –Isabel canviava el disc girada d’esquena– dibuixava una línia inclinada, tallava tangent la llum de la finestra i se sentia el floc-floc de les ales i una riallada

fastigosa.

Encara em durava l'esgarrifança quan, procedent de la part de l'esquerra de la plaça, entrava Ezequiel Ventura, es llevava les ulleres de sol i s'enretirava les grenyes grises que li queien sobre els ulls.

–L'has vista? –li preguntava jo.

–Què? No, no he vist res. –responia. Però una lleugera contracció de la part esquerra del llavi superior el delatava.

–Era femella. –vaig dir.